

На стотина крачки следъ викачитѣ, чиито лица бѣха жълто зелени отъ напрежение, вървѣха шестима цигани свирачи. Две зурли, две кларнета, една тарабука и единъ тжпанъ пищѣха, звънтѣха пронизително и диво, гърмѣха страшно.

Задъ свирачитѣ двама цигани яздѣха магара. Беднитѣ животни никога не бѣха носили на гърбоветѣ си толкова жалкъ товаръ. Яздачитѣ бѣха въ дълги кожуси, облѣчени съ вълната на вѣнъ, на главитѣ имъ се люлѣеха две лисичи опашки, закрепени за мръснитѣ кафяви кюляфи, въ ржце държаха стари рѣждясали шишенета. Тѣ бѣха нѣкаква нелепица, жалка и безвкусна, измислена отъ боленъ мозъкъ, чието остроумие би могло да има само една цена въ признанието на изключителна тжпота. Отвратителнитѣ яздачи се блещѣха, правѣха ужасни гърчове съ лицата си, целѣха се въ зрителитѣ по улицата, мжчеха се да изтръгнатъ смѣхъ. Наистина децата се смѣха. Смѣха се тукъ таме и стари турци. Но този смѣхъ бѣше по-скоро хриптене.

И ето идваше великиятъ „московски топъ“. Два охранени черни коня, отпрегнати, види се, отъ валийския файтонъ, теглѣха кроткото бронзово животно, съ безразлично хладнокръвие. Конетѣ имаха капаци на очитѣ си и не можеха да видятъ какво става задъ тѣхъ. Инакъ тѣ биха се засрамили и сигурно биха се спустнали да бѣгатъ презъ глава. И не само отъ срамъ. Конетѣ биха се подплашили отъ чудноватата униформа на Мемишъ паша.

Топътъ бѣше окиченъ съ зеленина, съ дълги шарени ленти и две отъ бойнитѣ знамена на русчукския гарнизонъ,